

UFO NYT

S. U. F. O. I.

Novbr. 1961

Gunnar

Pris 1,50 kr.

Giro 516 75

Udgiver: S.U.F.O.I.
(Scandinavian UFO-investigation)

Ekspedition og abonnement:

Forlaget SUFOI

Hauser Plads 18, København K

telefon BY 9228

Abonnement kan endvidere tegnes
gennem en af nedennævnte kontaktgrupper.

Pris 18 kr. pr. år

Redaktion:

Hans Christian Petersen (ansvarlig)

Vagn Dybkær (stofbehandling)

E. Jensen (dansk stof)

Gerda Rørbæk Nielsen

(Kosmologi - oversættelser)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem „UFO-NYT“ at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

INDEHOLDER bl. andet

Aktuelt.....	201
Spørgsmål og svar.....	206
Kosmologi.....	206
UFO-observationer over Skandinavien.....	210
UFO-er ansvar og ikke — iblanding.....	212
Tounguska- Meteoriten.....	214
Eorandring ved polerne.....	216
Hvad skete der i Fatina i 1917?.....	217

Organisationsoversigt:

Leder: H. C. Petersen, Margrethevej 41, Vojens,
telefon 4 17 08.

Kontaktudvalget:

Sekretariat. Leif E. Pedersen, Kastрупvej 260, Kbhv.

Kastrup, telefon 01 50 05 22.

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen,
Lynge pr. Lynge, tlf. 283.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Vølundsvej 6, Randers, giro nr. 117 725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhv.,
Sundby, tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Alfred Hansen, Lindevej 29, Espergerde, tlf. 948.

Rapportcentral: E. Jensen, Tinggården 11, Kbhv.,
Sundby, tlf. Am. 360.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Gerda R. Nielsen, Søgaardсvej
11, Næsby, tlf. 09 119920.

Repræsentanter for København.

Aage Müller Christensen, Bachersvej 67, København,
Sundby, tlf. SU 9525.

Gunnar Weichardt, Oxford Alle 3a, Kbhv., Sundby.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm, tlf. 1677.

Repræsentant for Fyn:

Axel Nielsen, Søgårdsvej 11, Næsby, tlf. 09 119 920.

Repræsentanter for Jylland:

O. Holm, Sjællandsgade 80, Aalborg, tlf. 081 28325.

Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding, tlf. 5394.

Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg, tlf. 1322.

Kontaktgrupper pr. 1. juli 1961

JYLLAND:

Aalborg: O. Holm, Sjællandsgade 80 (Norgesgade
4), tlf. 081 28325.

Aarhus: G. Sørensen, Skovvangсvej 191.

Esbjerg: K. Buur Thomsen, Rolfsgade 91.

Gandrup: D. Justesen, Gandrup, tlf. 85.

Holme: K. L. Fick, Holmesvinget 8, Højbjerg.

Horsens: P. Mathiesen, Fr. Bajersgade 3, telefon
066 23095.

Højbjerg: Jarl Larsen, Rosenvangсallé 212 e.

Kolding: G. Th. Jensen, Aabenraavej 43, tlf. 3293.

Nibe: N. Rohde Nielsen, Hovvej 8.

Randers: A. C. Therkildsen, Bøсbrovej 29 b, tlf.
5508.

Silkeborg: J. Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

Skalborg: E. Julsgaard, Hobrovej 329.

Vejle: G. Fjeldsted Nielsen, Østerled 18, IV, telefon
610 kan benyttes.

Viborg: M. Hølbеch, Sjællandsgade 12, tlf. 3410.

SJÆLLAND:

Hørsholm: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. 1677.

Birkerød: K. Benn, Stationsvej 3, tlf. 0181 33 92

Fortsættes på bagsiden

AKTUELT

(Ought to be translated).

Tavshedsgruppen

Desværre finder jeg det nødvendigt at beskæftige mig med dette problem igen.

Jeg er gennem de sidste måneder gang på gang vendt tilbage til emnet.

De fleste — for ikke at sige alle — ved, hvad tavsgruppen er, blot ikke hvem det er.

Når vi igen skal høre om tavsgruppen, skyldes det, at den tilsyneladende atter har gjort en af vore udenlandske medarbejdere tavs. — Offeret er denne gang major *Wayne S Abo!!!*

SUFOI har jo i flere år stået i forbindelse med Aho — flådeofficeren som forlod aktiv tjeneste for at hellige sig UFO-arbejdet. Foruden gennem et stort forskningsarbejde er han i USA kendt som en skattet foredragsholder — han har bl. a. adskillige gange holdt foredrag i radio og fjernsyn.

Når jeg siger, at man tilsyneladende har gjort ham tavs, er det fordi, jeg ikke har nogen bekræftelse fra vore amerikanske kontakter endnu. Meddelelsen, som SUFOI modtog den 7. oktober, går ud på, at Aho efter et foredrag blev „afhentet“ og indlagt på et sindssygehospital. — Kan man indlægge et normalt menneske, kan man også holde ham indespærret i længere tid.

SUFOI vil — hvis og så snart en bekræftelse foreligger — udvirke, at kredse, som står den amerikanske præsident nær, bliver underrettet og bedt om at lade foretage en undersøgelse. Jeg skal under alle omstændigheder holde UFO-NYT's læsere orienteret.

For at man efterhånden skal kunne forstå lidt også af denne utrolige side af UFO-sagen, skal jeg her fortælle lidt om *et par* tidligere ofre, og hvorfor de „kom i klemme“.

Det synes temmelig klart, at der er to ting, som specielt får tavshedsgruppen til at slå til. Det er, når en fremtrædende ufolog eller vidne er talsmand for:

1. De flyvende tallerkeners relation til Bibelen!
2. De flyvende tallerkener og polområderne!

Ofrene eller rettere sagt et par af de kendte tilfælde er:

George Adamski, filosof, amatørastronom, hævder at have fotograferet flyvende tallerkener, at have haft kontakt flere gange med besætningerne på flyvende tallerkener — interesserer sig bl. a. for forbindelsen mellem Bibelen og de flyvende tallerkener.

Straffen: *Truet på livet!*

Sydamerikansk ufolog — navnet ønskes ikke offentliggjort — omtaler de flyvende tallerkeners relation til sydpolsområdet.

Straffen: *Truet på livet!*

M. K. Jessup, lærer i astronomi og matematik — astrofysisk doktor — opdagelsesrejsende til Amazon og Centralamerika — forfatter til tre UFO-bøger:

1. The case for the UFO.
2. The expanding case for the UFO.
3. UFO and the Bible.

Straffen: „Selvmord“!

Albert K. Bender og *John. E. Stuart*, UFO-forskere i organisationen IFSB i Bridgeport, Conn., USA. — Hør lidt af Stuarts sidste brev til en ven: . . . pas på dig selv og vær meget forsigtig med dine undersøgelser . . . Jeg havde besøg forleden dag af en fyr, som tilbød mig lidt hjælp — efter at han var gået, følte jeg, at jeg burde tænke over, hvad han havde sagt, jeg havde nemlig et stykke gråhvidt metal og — nå, ja, nu har jeg det ikke mere. Vor ven „syntes“, at han havde mere ret til det, end jeg. Jeg har lært meget om de flyvende tallerkener af den fyr — jo, jo, han fortalte mig meget — måske for meget — for min egen sikkerheds skyld. Det er nemt at forstå, synes jeg, hvorfor han fortalte så meget, som han gjorde. Det var for at skræmme, det lykkedes! Jeg fik rigeligt med skræk i sidste krig, og jeg skal være den første til at erkende, at jeg var skrækslagen da „herren“ var gået. . . . I øjeblikket kan jeg ikke fortælle dig mere, det er mere, end jeg kan klare. Snart er jeg ikke i stand til at gå imod mine „ordrer“. Alt godt — og for Guds skyld pas på . . .

Straffen: *Bender* og *Stuart* er „forsvundet“.

Reinhold Schmidt, kornopkøber i Kalifornien, påstår kontakt med besætningen på flyvende tallerken, fortæller i en bog om en flyvning til Nordpolen i et rumskib.

Straffen: *Indlæggelse til undersøgelse på sindssygehospital. Efter løsladelsen „forfulgt“. For nylig „indblandet“ i bedrageriaffære — publiceret i mange store aviser i USA!*

Chrismann og Dahl — ansatte under Coast Guard, fortalte om mystisk formation af flyvende tallerkener — hjembragte noget „metal“, som var faldet ned fra et af objekterne.

Straffen: *Chrismann og Dahl er „forsvundet“.*

Hvem der står bag det hele, kan vi kun gisne om, men vi finder ud af mere og mere. I øjeblikket er vi standset op ved en person, som udadtil er *ufolog!* Han leder en UFO-organisation. — Han har vigtige forbindelser i Pentagon og FBI og fører tilsyneladende et dobbeltspil. Hans navn dukker altid op, når man undersøger „tavshedsager“! Nu prøver vi dette spor — måske finder vi derved løsningen på de store gåder om,

- hvorfor UFO-sagen hemmeligholdes;
- hvorfor UFO-folk gøres tavse;
- hvem tavshedsgruppen er.

Vi skal dog ikke lade denne negative side slå vort humør i stykker. Der har alle dage været svindel og korruption — det afskaffer man ikke på 14 år.

Lad os glæde os over hvert lille fremskridt, vi konstaterer — men lad os aldrig glemme vore venner — kendte som ukendte, som er faldet, og som vil falde som ofre for vor sag. Lad os bede til at det gode snart må komme til orde, så vort dejlige kosmiske hjem ikke blandt menneskene i andre verdener skal kendes under betegnelsen — *den forbandede planet!*

H.C.

Tolv kvinder er blevet udpeget til som et led i „Mercury“-projektet at gennemgå prøver for astronauter. Nogle af den har allerede været udsat for strenge fysiske prøver i en række civile og militære laboratorier. Kvinderne er i alderen 23 til 38 år, og prøverne arrangeres af Lovelace-fonden, en privat organisation, der deltager i verdensrum-programmet. — Alle deltagerer er kvalificerede piloter.

Det fremhæves, at kvinderne ikke skal skydes ud i verdensrummet. Forsøgene er beregnet på at finde ud af, hvorvidt kvinder på landjorden kan anvendes til forskellige eksperimenter i forbindelse med programmet.

Jordisk videnskab og — sandheden!

(Foredrag af Frank Pedersen på kongressen)

(*Ought to be translated*).

Jeg har fået den opgave at skulle starte, og det område, der er blevet tildelt mig at sige nogle ord om, har H. C. selv døbt: Jordisk videnskab og sandhed. — Det er jo store ord i overskriften på et foredrag, og jeg vil heller ikke påstå, at det, jeg har at sige, dækker alt, hvad der er at sige om dette emne. H. C. har selv sagt, at jeg har meget svært ved at begrænse mig, når jeg først er kommet i gang, og det skal nok passe. Jeg har taget en række udpluk med, velvidende at der i forsamlingen her sidder hold, der måske ikke interesserer sig for den side af sagen, som jeg repræsenterer. Jeg håber alligevel, at de forskellige ting, omend nogle af dem er ret summariske, vil dække ting, der kan sætte tanker igang hos alle, fordi det er ting, vi er nødt til at tage i betragtning i det daglige arbejde, i alt det vi kommer ud for. Enhver, der beskæftiger sig med UFO-sagen, har tit nok fået bekræftet, at vi af andre mennesker mødes med et utal af spørgsmål. Vi mødes med et utal af modargumenter, men de tjener dog næsten alle et bestemt formål: at skulle overbevise; og i de fleste tilfælde overbevise dem der spørger. Jeg mener det, selvom jeg nok kan se, at der er en del hernede, der tvivler på det, og mest har lyst til at gøre mig opmærksom på, at der findes mange, der overhovedet ikke vil beskæftige sig med UFO-problemet, og at mange andre trækker medlidende på skulderen, nogle griner dumt og bedrøveligt. Vi har sådan set ret, både de der tror *det*, og jeg der tror, at de fleste mennesker interesserer sig for det. Det er rigtigt, at mange mennesker tilsyneladende tager afstand fra UFO-sagen; giver det udseende af, at de ikke vil beskæftige sig med dets problemer, men vi er nødt til at sige tilsyneladende, for lige så lidt og lige så svært det er at benytte antallet af søndagskirkegængere som udtryk for, hvor mange der tilhører protestantismen, vor statskirke, eller de øvrige kirkelige retninger i dette land, ligeså lidt kan vi bruge antallet af medlemmer i SUFOI eller andre UFO-organisationer som noget mål for, hvor mange der interesserer sig for

det, hvor mange der læser det stof, der kommer frem. Vi har jo altid haft og vil sikkert altid have en kategori af mennesker her på kloden, som nok i det skjulte følger med i, hvad der sker, måske også nogenlunde tror det samme som vi, men som venter til et ganske bestemt øjeblik, før de træder offentligt frem og tør anerkende denne interesse. Det, at vi bliver hånet og gjort grin med i aviser eller på anden måde, det skal vi ikke tage så tungt. H. C. og jeg og de, der har været med fra starten, har været til grin i 3 år, og vi har overlevet det.

Der er i den forbindelse et ganske bestemt ord, som jeg vil gøre en lille smule ud af. Vi beskyldes for at være unormale, det er et af de ord, der optræder oftest i de avisudklip, jeg har hjemme. Nogle vil måske syntes, det er mærkeligt at tage sådant noget op, vi andre siger jo, at det er os, der er normale. Vi lever i en verden og på en klode, hvor der er tusindvis af love, de er mere eller mindre gode, men der er een enkelt, som jeg i hvert fald holder særligt meget af, fordi den udtrykker noget ganske fundamentalt, nemlig det: at så længe en sag har et mindretal bag sig, så betragtes dens tilhængere som unormale eller i værste fald som gale; først når man når over de 50 pct. skifter karakteristikken, nu bliver *de* normale og de andre unormale. Sådant har det været ved hver eneste sag, der er dukket op; man kan læse den i den store litteratur, der findes rent historisk. Einstein var unormal i 1912, og i 1950 var han den mest normale — generalnævneren — stamfaderen til den tidsalder, vi lever i i øjeblikket.

I alle mennesker findes der en ubevidst trang til at søge løsning på livets mange gåder, men samtidig findes der en mærkelig konservativ modstand mod at acceptere nye ideer og tanker og eventuelle beviser for disse ideer og tanker, og hermed er vi nået til noget ganske væsentligt omkring UFO-problemet, nemlig beviserne.

Hvad er beviser?

Det, spørgeren eller vor modstander ønsker, er beviser, konkrete, materialistiske beviser. Det lyder enkelt, men er i virkeligheden et omtåleligt og meget vanskeligt spørgsmål, ikke fordi vi ikke har disse beviser, der er mange af dem, lad mig nævne dem, De kender dem alligevel allesammen. — Der er i tusindvis af rapporter, som er bekræftet gennem mere end eet øjenvidne — der er radarobservationer, ikke

bare fra USA, men fra en række andre stater rundt omkring på kloden — der er billedmaterialer, en del af det kan De se her.

I hundredevis af billeder har været genstand for de offentlige myndigheders undersøgelse, man har måttet erklære, at man ikke kan bevise, at disse billeder er falske. — Må jeg have lov at tage et enkelt eksempel frem, og senere, når der bliver lejlighed til det, kan De komme op i nærheden og kigge på det. Det billede jeg holder op, og som De måske lige kan skimte, viser fem lysende skiver. De bygningsværker De ser, den parkeringsplads De ser nedenunder er en amerikansk marinestation. På denne station har noget af personellet, en enkelt af personellet med øjenvidner, samtidig taget dette billede af disse „hvad er det for noget“, som der står i overskriften. Der findes udsendt af de samme offentlige myndigheder, som benægter at de beskæftiger sig med sagen, derfra stammer dette billede nemlig; man kan skrive efter det, erklæringen på hvad der er sket på den pågældende marinekyststation, hvordan man har fået billedet, og der står den pågældende myndigheds officielle navn og adresse oppe i hjørnet.

fortsættes.

Den engelske mystiker William Blake, der døde 1827, var både maler og digter. Han levede i en indbildt verden, der ofte gør hans lyrik uforståelig — og han har derfor fået en renæssance hos vore dages unge digtere, men i øvrigt har han betydet meget for engelsk åndsliv i det hele taget.

Her er nogle af hans tankesprog:

Evheden elsker det, tiden udrunder.

En tåbe ser ikke det samme træ som en klog mand.

Umådeholds vej fører til visdoms palads.

Uret måler dårskabs time, men har intet mål for visdom.

Den sugl flyver aldrig for højt, som bæres af egne vinger.

Hvis tåben holdt fast ved sin dårskab, blev han klog.

Kvindens nøgenhed er Guds værk.

Manden skal klædes i løveskind, kvinden i fåreuld.

En cneste tanke kan fylde evigheden.

Pressen skrev

Ought to be translated.

I juli kvartal er der indløbet 56 udklip fra danske aviser. De fordeler sig således:

4. juli 2 aviser; 7. juli 1 avis; 13. juli 1 avis; 15. juli 1 avis; 18. juli 1 avis; 20. juli 1 avis; 22. juli 1 avis; 5. august 1 avis; 8. august 1 avis; 15. august 2 aviser; 16. august 2 aviser; 17. august 2 aviser; 18. august 1 avis; 19. august 1 avis; 21. august 1 avis; 22. august 1 avis; 25. august 2 aviser; 26. august 1 avis; 28. august 1 avis; 29. august 2 aviser; 30. august 1 avis; 31. august 2 aviser; 2. september 3 aviser; 5. september 1 avis; 6. september 5 aviser; 7. september 1 avis; 8. september 1 avis; 10. september 1 avis; 13. september 2 aviser; 15. september 2 aviser; 19. september 1 avis.

SUFOI har været nævnt 15 gange. I øvrigt har der været 22 udklip om observationer og 13 oplysende artikler.

De oplysende artikler, som vi på det varmeste kan anbefale, at man skaffer sig hjem, fordeler sig således:

1. juli — Skive Folkeblad:
Liv eller ikke liv på planeten Mars?
Der er klimændringer over hele jordkloden.
17. juli — Aarhus Stiftstidende:
Måske rumfart til Jorden for årtusinder siden.
18. juli — Vestkysten:
Er der liv på andre planeter (artikelserie).
12. august — Skive Folkeblad:
Tegn på liv fra verdensrummet.
De borer hul ned til Jordens indre.
Vi har mange flere sanser, end vi tror.
19. august — Skive Folkeblad:
Meteorerne — en fare for rumskibsfarten.
Der er udsigt til torden.
Menneskets visioner af en indre verden.
26. august — Skive Folkeblad:
Bedre sol-billeder.
Energi fra Solen skal drive rumskibe.
2. september — Skive Folkeblad:
Hvor gammel er Jorden?
9. september — Skive Folkeblad:
Hvor store doser radioaktiv bestråling kan vi tåle?

23. september — Skive Folkeblad:

Nyt russisk kæmpe-teleskop skal løse universets gåde.

Fra Rom har vi fået et udklip om en øjenvidneberetning. — En medarbejder ved det italienske fjernsyn fortæller, hvordan han så og fotograferede flyvende tallerkener den 27. april i Abruzzerner ved Monte Silvano.

I et andet udklip meddeler AP fra Perth i Australien, at man der har observeret en række mærkelige hurtigtflyvende genstande. Efter overflyvningen observerede man, at der faldt nogle mærkelige sølvagtige trevler ned fra himlen — ved berøring forsvandt de.

„Summørsposten“ af 26. august beretter om en flyvende tallerken over Vigra flyvepladsen i Norge.

Bergensavisen „Dagen“ meddeler den 13. september, at en flyvende tallerken den 12. september forfulgte et fly over Bergen.

LIDT OM EN BOG!

(Ought to be translated).

Som vi mange gange tidligere har fortalt, så findes der et hav af UFO-bøger — såkaldte UFO-bøger — som handler om alt andet end UFOer.

Nu er der kommet en mere af den slags. Retfærdighedsvis skal det nævnes, at den ikke i titlen indikerer, at den visse steder bringer UFO-sagen ind i billedet.

Bogen hedder: „Secret of the Andes“ eller Andesbjergenes hemmelighed. Forfatteren er „Brother Philip“, hvilket jo tydeligvis er et pseudonym.

Forlaget Neville Spearmans anmelder siger indledningsvis følgende: Denne bemærkelsesværdige bog berører esoteriske sandheder, som må blive fuldstændig nye og ukendte for en stor del af læserne.

Vi anser denne bog for at blive den mest om diskuterede, vi har udgivet indtil dato på de okkultiske områder“ . . .

Og det lyder sandsynligt, fordi bogen har et yderst fantasifuldt indhold, hvor hovedvægten er lagt på de mange hemmelige broderskaber, der desværre eksisterer — dog er flere af de i bogen om-

talte åbenbart fri fantasi. Der nævnes navne som „Mount Shasta broderskabet“, broderskabet „De syv stråler“, mysterieskolen „Shangri Las“ samt overselvet Lord Muru.

Der berettes om det hemmelige monasteri i Andesbjergene — De syv strålers tilholdssted, hvor kun indviede kan komme — her gemmer man den store soldisk fra MU. Soldisken kan starte jord-skælv og stoppe Jordens rotation og meget mere.

Endvidere gives en skildring af ærkeenglen Michaels besøg i de canadiske bjerge i 1956. Vi får en længere redegørelse om den ædle race — cycloperne — som er identiske med „The Els“, som skulle have levet her for årtusinder siden i jordhuler. Disse oplysninger nævner Grey Baker også i sin bog „They knew to much about Flying Saucer“.

Således går man fra oplysning til oplysning eller rettere sagt fra fantasi til fantasi. Hvorfor så oftr papir på omtalen?

Det ser efterhånden ud til, at tavshedsgruppen er *gigantisk*, og at den har forgreninger til områder og kredse, som vi ikke tidligere har tænkt på. Denne bog, broderskaberne, andre forfattere, kendte kontaktpersoner peger i retning af tavshedsgruppen.

Derfor omtalen af bogen — den er ikke værd at eje — den er direkte negativ — spar pengene til noget fornuftigt.

Kaj Ove Madsen.

Avisen „Tribuna da Imprensa“, Rio de Janeiro, bragte den 4., 5. og 6. december 1955 følgende beretning. Avisen er et blad, „som siger, hvad det tænker, fordi det tænker, hvad det siger“.

Dr. Archilles Greco (48 år gl) boende Rua Mooca 2.390 i Sao Paulo, Brasilien, befandt sig i begyndelsen af oktober md. 1955 sammen med en ven ved stranden ved Sao Paulo få km fra den brasilianske marinebase Santos.

De var beskæftiget med lystfiskeri. Pludselig så de begge et mærkeligt, tallerkenformet obj. komme flyvende mod dem. Det var kæmpestort. De ansløg diameteren til mindst 50 m. I løbet af et minut tog dr. Greco to billeder af obj. Der var ikke flere film i apparatet. Under optagelserne holdt obj. sig svævende i ca. 1 km afstand. Under dette roterede obj. med forskellig hastighed. Umiddelbart efter forsvandt obj. med stor hastighed mod nord — mod

vinden, — idet det samtidigt strålede i en sølvskinnende tone.

Dr. Greco deler sin tid mellem familien, sin hobby og offentlig tjeneste. Han taler med en noget nervøs, ru stemme, klæder sig korrekt og bor i et luxuriøst hus i byen „Perzides“ i Sao Paulo. Fattige patienter bliver hos ham behandlet gratis.

Begge billeder er meget skarpe. De blev forelagt generalstabsoberst Pedro Geraldo og hans officerer og gjorde et stærkt indtryk på dem. På billederne ser man obj. med en kuppelformet udbygning. Det flyver fra højre mod venstre og efterlader på randen af flyvelinien et hvidligt spor.

Forsvarsministeriet har forsøgt at få negativerne udleveret, fordi den brasilianske flåde i forvejen ejer et temmeligt stort arkiv af „fl. tall.“ Det er fotografier og informationer fra alle dele af verden. Journalister får ikke adgang til dette arkiv, fordi det er hemmeligt. Den nævnte avis ved dog at berette, „at dette arkiv indeholder ting, som er fuldstændig anderledes end det, der indtil i dag (1955) er offentliggjort“.

Dr. Greco har overleveret filmene til en dommer til opbevaring for at hindre evt. overraskelser.

Dr. Greco har udtalt:

„For 2 mdr. siden oplevede professor Guomaraes fra Santos at komme op at flyve i et obj. Da han fortalte dette, latterliggjordes han. Enhver, som har set, hvad vi så, og som så læser professor Guimaraes beskrivelse, kan ikke se noget latterligt heri, ligheden er for slående“.

Weltraumbote - Slei.

Washington RB-AFP.

Det amerikanske forskningearbejde med en rumfartsmotor er kommet et skridt videre. Allerede gennem nogen tid har amerikanske forskere arbejdet med en „atom-motor“, som arbejder ved at udslynge en stråle af ioniserede atomer. Den skulle være særligt egnet til raketfremdrift af rumfartøjer uden for atmosfæren. Raketterne skal skydes ud fra tyngdekraftområdet med almindeligt brændstof, hvorpå acceleratoren overtager arbejdet. Den amerikanske regering har nu fået forelagt så vigtige forsøgsresultater, at man har givet det store firma United Aircraft Corporation en kontrakt på videre udvikling af „atommotoren“.

Med venlig tilladelse fra
George Adamski — Lucy Mc. Ginnis
 bringes

Cosmic Science
Spørgsmål og svar

Fortsat.

Spørgsmål nr. 67: *Kan udstrålingen fra en tallerken dræbe et menneske?*

Svar: Jeg har aldrig hørt om nogen, som har fået svære skader deraf. Hvis De kan huske det, kom jeg, trods Orthon's advarsel, uforvarende for tæt på rekognosceringsfartøjet, og fik min skulder ind under dets fremstående kant. Den pulserende elektro-magnetiske kraft, som gør fartøjet i stand til at stå stille lige over jordoverfladen, puffede min arm op i luften og næsten samtidig pressede den ned igen, samtidig med at den et øjeblik blev delvis lammet. Jeg fik dog ikke varigt men af denne oplevelse.

Nej, rumfartøjerne vil ikke skade nogen, så længe man følger de direktiver, som gives af besætningerne — rumfolkene giver altid omhyggelige instruktioner, om hvordan man bør nærme sig deres fartøjer. Selvfølgelig risikerer man at blive ilde tilredt, hvis man tilsidesætter deres anvisninger.

Jeg er kommet om bord i rumskibe på Jorden, og jeg har spadseret sikkert oven på et stort moderskib medens det stod stille langt ude i rummet — se „Ombord i Rumskibene“ og „Spørgsmål og svar“ nr. 47 i denne serie. — I alt det jeg har oplevet, har jeg aldrig fundet udstrålingen farlig, uanset rumskibets størrelse.

Når et fartøj er ved jorden, og en person er inviteret nærmere eller om bord, bliver den stærke udstråling (kraftfeltet) reduceret til et minimum. Husk dog, at angst i sig selv er en nedbrydende kraft —

den kan dræbe. Det er min opfattelse, at de tilfælde af skader, som er rapporteret i forbindelse med rumskibe snarere skyldes angst end udstråling fra fartøjerne.

fortsættes.

KOSMOLOGI

Livet efter døden er nu!

Ought to be translated.

Fortsat

— Vi kan ikke huske vort sidste liv. Det er godt for os, fordi vi endnu ikke har lært kunsten at gå fremad uden at se os tilbage — og uden at længes mod det forbigangne.

Der er grund nok til at sætte stærkt ind på netop dette punkt. Folk, der længes tilbage mod barndom og ungdom, forstår ikke den modningsproces, som skulle være et naturligt led i enhver voksens bevidsthedsliv. De er med andre ord stadig børn eller ynglinge, og derfor lever de i et ubevidst afhængighedsforhold, som er ganske naturlig for barnet, men som hindrer modningsprocessen hos den voksne. Frigørelsen fra fortiden er en proces, som alene kunne ændre det historiske verdensforløb og fremme politisk modenhed hos denne verdens ledere, som i øjeblikket sætter en ære i at opføre sig som fornærmede børn. Et lille, aggressivt barn har ikke kræfter til at være farlig for sine omgivelser. Men den, der kun rent fysiologisk har oplevet overgangen fra barn til voksen og derfor stadig rent psykisk tilhører de umyndiges rækker, er direkte farlig, for han bærer stadig på den aggressivitet, der som lille fik ham til at skrigte og sparke. Som stor kaster han sig over atombomber.

Der er således årsag nok for os til af alle kræfter at frigøre os for alt, hvad der minder om barnlighed. Vi lever i en meget umoden verden, der forherliger teen-agerne, så det grænser til idioti. Vi dvæler ved „barndommens tabte paradys“ — en uhyggelig floskel, der afslører vort umodne sjæleliv. Vi klynger os fast til ungdommen, så man skulle tro, livet mistede enhver mening, når man blev vok-

sen. — Er der noget så uhyggelig, tragisk og latterligt, som en „yngling“ eller en „ung pige“ på halvtres?

Gud skænkede os nådigt evnen til at glemme mange tabte paradiser, indtil vi bliver kloge nok til at fremme — i stedet for at tilbageholde — modningsprocesserne og indtil vi forstår, at det at være voksen indebærer at få helt og fuldt udbytte af dette NU. — Når vi engang er nået så langt, skænker han os ligeså nådig en hukommelse, der gør, at vi dersom vi vil — kan erindre vort forrige liv og derved undgå at gentage de samme fejl og søge de samme blindveje.

Det trin, hvor denne evne til erindring træder i funktion, ligger lige foran mange af os. Med hvert liv vil denne evne vokse sig større og større som Solen, der om foråret for hver dag søger længere og længere op på himmelbuen.

De, som allerede nu er i besiddelse af denne gryende hukommelse ved, hvad jeg mener, når jeg siger, at den er ledsaget af en mærkelig og fremmed følelse, en følelse, man skal opleve for at være i stand til at fatte.

Fortsettes.

Vedrørende Mars-kanalerne.

Den italienske astronom Giovanni Virgus Schiaparelli (1835—1910) havde allerede i 1877, da Mars var Jorden særligt nær, fremstillet et nøjagtigt kort af den „røde planet“. Han arbejdede under ideelle betingelser, og i sit store teleskop kunne han med sikkerhed se de rødligt-okkerfarvede områder, som han rigtigt anså for at være ørkenområder. Han så også mørke områder, hvor det hidtil havde været formodet, at der for lang tid siden har været have, men som man i dag ved er grønne områder, i hvilket klorofyl spektografisk er påvist. Ved sine videre undersøgelser fandt Schiaparelli nogle tynde, snorlige linier, som forbandt de mørke områder. Han kaldte dem „canali“ — kanaler. Det stod ham klart, at de var meget for lige, for smalle og for systematisk anlagte til, at de kunne tilskrives et lune af naturen. To år senere bemærkede han, at de havde for vane at forandre sig på en højst unaturlig måde; således delte de sig pludseligt i to fuldkomne lige og parallelle linier. Også for denne forsker gentager Galilei's historie sig: hans arbejde mødte den for-

smædeligste mistanke og kritik — en kritik som siden tidernes morgen har mødt enhver forsker.

Mellem 1886 og 1900 så enhver kanalerne.

Mars — ældre og koldere end Jorden — har kun lidt vand. Det meste findes i frossen tilstand omkring polarkalotterne. Det lå derfor nært at tænke, at kanalerne faktisk var et vandingsystem.

Professor Percival Lowell (1855—1916) var af denne overbevisning. Problemet bjergtog ham i den grad, at han gjorde Mars til sit livsstudium og lod bygge et observatorium med et første klasses teleskop.

Efter Lowell's mening flyder vandet ikke frit gennem kanalerne, men gennem rør, for at intet skal gå til spilde. Den opsigt, det vakte, da han i 1904 offentliggjorde sine ideer, kan bedst sammenlignes med den opsigt, de første „flyvende tallerkener“ vakte i 1947. Lowell blev på enhver måde anklaget for manglende skarpsyn, sensationsmageri og videnskabelig fordrejning af kendsgerninger. Andre astronomer så efter sigende ikke kanalerne eller så dem kun som brede, uregelmæssige streger. Selv om fotografier viste lineare kanaler og også nogle af de dobbelte linier, fortsatte striden med uformindsket heftighed. Lowell døde i 1916 — midt i striden.

Den 7. marts 1957 skrev den lærde UFO-forsker, Aimé Michel, i „France-Observateur“, at det amerikanske Lowell-observatorium var i besiddelse af en ny elektronisk forstærker, hvorved Mars-optagelser kunne ske i hurtig rækkefølge. Herved kan den gennem lang belysning opståede uskarphed formindskes. Den verdenskendte dr. E. C. Slipher skal privat have udtalt, at han med dette apparat havde opnået sensationelle resultater. Disse resultater er opnået på von Bloemfontein-observatoriet i Sydafrika. Han er nu fuldstændig overbevist om, at Mars-kanalerne kun kan være fremstillet af intelligente væsener.

Weltraumbote - Slej.

General Electric Company har fremstillet et elektronisk apparat, ved hvis hjælp astronomerne kan udstrække deres forskning i rummet betydeligt. Apparatet, der skal anvendes i forbindelse med radioteleskoper, er i stand til at opfange signaler, der udsendes tre milliarder lysår ude i rummet.

I dr. Alberto Peregos bog: *Svelato il Mistero dei Dischi Volanti*, findes flg. beretning:

Natten til den 23.12.1954 ved 22 tiden undrede beboerne i landsbyen Castelluccio di Norcia i Monti Sibillini sig over „et lysknippe, som dalede ned fra himlen og forsvandt bag en nærliggende bjergtop“. Nogle minutter senere bevægede sig i 20 min. langsomt 2 lysstærke stråler sig på den nævnte bjergryg. Mange troede, at det drejede sig om vandrere, men der kom dog ingen ned til landsbyen den nat.

Det havde sneet ved solnedgangstide. Den næste morgen begav flere mænd fra landsbyen sig af sted for nærmere at undersøge det passerede. De fandt nøjagtigt på det sted, hvor lysene havde vist sig den foregående aften, rene fodspor i den nyfaldne sne. I avisen „Tempo“ for den 24.12. — og i øvrigt også i andre blade — skildredes disse spor som stammende fra „nøgne fødder fra middelstore personer“. I kort afstand fandtes mindre fodaftryk. Sporene begyndte pludseligt og hørte på et bestemt punkt ligeså pludseligt op, som om den mystiske vandrers „var fløjet bort fra stedet“.

Tildragelsen gav genlyd viden om.

Dr. Peregó havde lejlighed til at aflægge besøg i landsbyen, hvor han bl. a. talte med Luigi Coccia, en vederhæftig mand, som bekræftede, at avisreferatet i det store og hele var rigtigt. Han fortalte dog dr. Peregó en vigtig enkelthed. Aftrykkene hidrørte *ikke* fra en nøgen fod, men fra store sko, som hverken var forsynet med søm eller gummisåler. Skoen måtte være glatte og meget smidige. Coccia erklærede at være vidne til lyset på himlen, og han havde også været med på den omtalte tur til fjeldet og set sporene. Han troede ubetinget på en landing af et rumskib.

Weltraumbote - Slei.

Gonzales Quintanilla er 32 år gl, en kolos af et menneske, boende og opvokset i Santa Fé (Argentina), var undervejs til sin hjemby med en ladning gods på sin lastvogn.

Pludselig studsede han. Ovre på marken så han en mærkelig maskine. Det var henad morgenstunden og temmelig lyst. Han gned øjnene og standsede vognen. Han var ikke bange — blot nysgerrig. Han bevæbnede sig med en svær skrue nøgle og steg ud af vognen.

Få timer senere afgav han på foranledning af politiet følgende under ed bekræftet forklaring til en notar.

„Jeg var med min lastvogn undervejs til Santa Fé. I nærheden af kilometersten 187 så jeg pludselig til venstre for vejen en genstand, der lignede to dybe tallerkener, som var lagt sammen med bunden udad. Denne tingest lå på marken ca. 60—70 m fra vejen. Jeg ville undersøge den nærmere og gik hen mod den. Da jeg var ca. 35 m fra genstanden, kom et menneskeligt væsen ud af den „dobbelt tallerken“. Dette væsen var ca. 2,20—2,50 m høj — i hvert fald forekom han mig kæmpestor. Han havde en tætsluttende dragt på og bar en hjelm med antenne.

Jeg ved ikke, om han havde set mig, i hvert fald vendte han først ryggen til mig. Forsigtigt gik jeg et par skridt nærmere. Så vendte han sig pludselig om og rettede en slags stavlygte mod mig. Fra denne lygte strålede et rosafarvet lys, som senere blev blå-rød. Da strålen traf mine øjne, følte jeg, at jeg blev lammet. Lammelsen begyndte først i øjæblerne. Jeg kunne ikke røre mig og styrtede om på jorden. Da jeg vågnede, var såvel genstanden som kæmpen borte“.

Myndighederne tog chaufførens udsagn alvorligt, fordi der kort forinden var kommet besked fra Buenos Aires om, at alle tilfælde af „fl. tall.“-beretninger nøje skulle undersøges. Q. blev indlagt på hospitalet lidende af en svær depression og med en alvorlig synsforstyrrelse i synsnerven.

Spørger man Q., hvad han mener om oplevelsen, svarer han prompte: „Jeg tror, jeg har mødt en kæmpe fra en anden stjerne“.

„*Neue Post*“, Düsseldorf, 5. 7. 1958.

(Overs. - Slei).

Dr. Harold C. Urey, medlem af den internationale Mars-komite, tidl. kommissær i atomenergi-kommissionen og formand for afdelingen for nuklear forskning på Chikago universitetet: „Det er højst sandsynligt, at der i universet findes intelligente væsener som os“.

Professor H. Oberth, ekspert på rumfartens område: „Efter min mening kommer tallerkenerne fra andre verdener udenfor vort solsystem“.

NICAP - Slei.

En mærkelig sky fotograferet over den Engelske Kanal af
Météorologie Nationale's Frankrig.

Februar 61 (SIB).

Klimaet på Jorden vil i de nærmeste år blive mere stabilt, samtidig med at gennemsnitstemperaturen bliver noget lavere, hævder sovjetiske forskere. Årsagen til denne udvikling er den lave solaktivitet.

For kort tid siden, nærmere betegnet i 1957—58, var Solen inde i en periode af stærk aktivitet, uden sammenligning den største i de seneste 300 år, udtaler professor Vladimir Krat fra Pulkovo-observatoriet.

Der opstod en mængde solpletter, og eksplosionerne blev meget kraftige. Nu er dette fænomen ved at aftage. De fysiske processer mindsker i intensitet. Denne mindskelse, udtaler professor Krat, sker sjældent jævnt. Den kan afbrydes af perioder med uroligt klima.

En pludselig intensivering af solaktiviteten skete tidligt i november forrige år, da en gruppe solpletter viste sig på Solens overflade. Astronomerne konstaterede i alt 39 kromosfæriske eksplosioner. Særlig kraftig var en eksplosion, som registreredes den 10. november. Den varede i 90 minutter. Denne vældige eksplosion sendte en strøm af ladede partikler ud i rummet, hvoraf en del nåede frem til vor planet og førte til forstyrrelse i Jordens magnetfelt, så magnetiske storme opstod.

Foruden disse partikler er der en del kosmiske strålepartikler, som bevæger sig næsten lige så hurtigt som lyset. Disse partikler observeredes tidligere kun når særlige kraftige eksplosioner var forekommet på Solen.

UFO - observationer over Skandinavien

(Ought to be translated).

Fra den 8. september til den 25. september er der til SUFOI's RAPPORTCENTRAL indkommet i alt 38 rapporter. Det må siges at være et ganske godt antal. Grunden til at redaktionen sluttes efter kun atten dages forløb, er den, at jeg skal til at holde en tiltrængt sommerferie nu.

De indkomne rapporter fordeler sig med 1 fra 1957 samt 37 fra 1961.

I samme tidsrum er der indkommet 8 detektorvarslinger, således at der i alt i 1961 er indkommet 43 detektorvarslinger.

Der er til SUFOI i alt indkommet 1686 rapporter, der fordeler sig på følgende måde:

- Fra før 1959 335 rapporter
- Fra 1959... .. 787 rapporter
- Fra 1960... .. 274 rapporter

Fra 1961... .. 290 rapporter
I alt 1686 rapporter

Som nævnt i sidste nummer havde der været en del observationer den 29. august af en meteorlignende genstand. Siden da har jeg modtaget endnu 6 rapporter om det pågældende objekt, uden at jeg dog i dette tilfælde er i stand til at bedømme, om det er et UFO, eller om det er et meteor. Sandsynligheden taler dog for det første.

Der er også indkommet en anden rapport fra samme aften. Fra Lolland ses kl. 2102 (altså 20 minutter senere) et 1 cm stort ovalt objekt, der står stille og pulserer. Lyset fra objektet var svagt. Pludselig begyndte det at lyse i en stærk rød farve, der gik over i gult, blev lysere endnu — hvorefter objektet forsvandt. (Måske farven gik over i den del af spektret som er usynlig for det menneskelige øje). Observatør var Lynge Petersen fra Horslunde, Lolland.

Den næste rapport er fra den 6. august og omhandler sikkert en landing. Det var hr. Nielsen fra Holsted, der kl. 2200 ser et to-krone stort mørkt objekt stige op fra horisonten. Under objektet sås stærkt lys i form af kugler eller skiver af diameter på 10—

N Norge		S Sverige		T Tyskland		DV Detektorvarslng		AUGUST		SEPTEMBER	
APRIL		MAJ		JUNI		JULI					
L 1		M 1	1	T 1	2	L 1		T 1	3	F 1	
S 2	1 1 DV	T 2		F 2		S 2		O 2	3 1S	L 2	
M 3	1S	O 3		L 3	1 DV	M 3		T 3	1 3 DV	S 3	1
T 4	3	T 4		S 4		T 4		F 4		M 4	1
O 5	1	F 5	1	M 5	1	O 5		L 5	1 2 DV	T 5	1
T 6	2	L 6		T 6	1	T 6		S 6	1 1 DV	O 6	
F 7	1	S 7	1 1 DV	O 7	2	F 7		M 7	2 1 DV	T 7	
L 8	3 DV	M 8	1	T 8		L 8		T 8	3	F 8	1
S 9	3	T 9		F 9		S 9		O 9	5 2S	L 9	
M 10	5	O 10	3	L 10	1	M 10		T 10	7 2 DV	S 10	1
T 11	1	T 11		S 11		T 11		F 11	1 3S 1 DV	M 11	1 DV
O 12		F 12	1 1 DV	M 12		O 12		L 12	1 1 DV	T 12	2
T 13	1	L 13	2	T 13		T 13		S 13	1S	O 13	
F 14	1	S 14		O 14	2	F 14	1	M 14	1	T 14	
L 15	2S	M 15	1	T 15		L 15		T 15		F 15	1
S 16	1	T 16	1	F 16	1	S 16		O 16	1 DV	L 16	2 1 DV
M 17	1 1S	O 17	1	L 17		M 17		T 17	5 1S	S 17	2
T 18	3	T 18		S 18	1 DV	T 18		F 18	2 1S	M 18	2
O 19	1	F 19		M 19	1	O 19		L 19	1	T 19	
T 20		L 20	1	T 20		T 20	1	S 20		O 20	1
F 21		S 21	28 2S 1 T	O 21		F 21		M 21	1 1T	T 21	
L 22		M 22	6	T 22		L 22		T 22	1	F 22	
S 23	2	T 23		F 23		S 23	1S	O 23	1	L 23	1 DV
M 24		O 24		L 24		M 24		T 24	1	S 24	
T 25	1	T 25	2 DV	S 25		T 25		F 25	2 1	M 25	
O 26	2 1S	F 26		M 26		O 26		L 26	1	T 26	
T 27	1	L 27		T 27		T 27		S 27		O 27	
F 28		S 28	1	O 28		F 28		M 28	1S	T 28	
L 29		M 29	3	T 29	2 2 DV	L 29		T 29	14	F 29	
S 30		T 30		F 30	2 DV	S 30		O 30		L 30	
		O 31	2 DV			M 31		T 31	2 1 DV		
37 + 4 DV		55 + 6 DV		13 + 6 DV		3 + 1 DV		68 + 14 DV		15 + 3 DV	

15 cm. Disse lysende kugler virkede gennemsigtige. Objektet sås 2 gange, hvorefter det pludselig forsvandt opad. Der var ingen lydfænomener i forbindelse med observationen.

Fra Kastrop på Amager ses den 9. august kl. 2240—2255 et enkronestort gulligt objekt. Objektet bevægede sig med en meget varierende fart — til tider stod det endda stille. Når det bevægede sig, foregik bevægelsen i zig-zag. Objektets kurs var Ø—V. Under sidste del af observationen stod objektet stille over Københavns Lufthavn. Dernæst forsvandt det i stærk fart mod øst. Observatører: Et ægtepar fra Kastrop.

Vi har fået en del rapporter fra Linkøbing, Sverige. Her en af dem:

Samme aften som sidstnævnte observation sås kl. 2255 et blågråt tiørøstort objekt. Det gik med kurs N—S, og det var lydløst. Objektet var ellipseformet og omgivet af en svag korona. Efter 6 sekunders forløb tonede objektet bort. 1 vidne.

Der er også indkommet en rapport fra Bremen, Tyskland. Det er en ret typisk observation, nemlig et satellitlignende objekt, der alligevel ikke har været en satellit, da dets kurs var meget uregelmæssig. Observationstid: kl. 2115—2130. Objektet forsvandt i horisonten. 2 vidner. Observationen fandt sted den 21. august.

Den 5. september blev der i Nibe af flere forskellige mennesker set 7—9 objekter. Kl. var 2050. Fra Nibe banegaard opdager man pludselig objekterne to håndbredder over horisonten i nordvestlig retning. Deres farve var fra hvidt til gult, og lyset fra objekterne pulserede. Størrelsen var som en ti-øre i udstrakt arm. Vejret var ikke særligt godt. Det var helt overskyet, og der var regndis. Objekterne kom med meget stor hastighed fra NV — foretog en skarp 180 graders drejning og forsvandt i samme retning, som de kom fra. Man anslog objekterne til at befinde sig over fjorden, da de var nærmest. Der var ingen lydfænomener i forbindelse med observationen, der varede ca. 6 sekunder.

Den 10. september kl. 2200 ses fra Møllevejret i Helsingør 4 hvidtlysende objekter. Deres udseende var som stjerner, blot var de meget hvidere i lyset. Observatørerne fik øje på objekterne i Karlsvognen. Alle 4 objekter fløj i en lige linie mod syd. Til trods for den rette kurs, virkede de styrede. Vejret var helt

klart, og objekterne, der var nålehovedstore, kunne ses lige så langt øjet rakte. Samlet observationstid: ca. 15—20 sekunder. Der var ingen lydfænomener.

Fra Brandlund pr. Brande sås den 12. september 4 røde og et gult objekt i tidsrummet mellem kl. 2242 til 2315. Observatøren hr. B. fortæller følgende: Kl. 2242 så jeg 2 røde kugler, der med kort indbyrdes afstand gik S—N på den østlige himmel. Observationstid ca. 3 minutter. Kl. 2302 sås 2 til, denne gang med kurs N—S over zenith. Den sidste af disse 2 objekter, der også var røde, gik med uregelmæssige sæt i en bue mod øst. Kl. 2315 kom en klar hvidgul kugle fra N—S efterfulgt af et propelfly. Observationstid ca. 10—15 sekunder. Alle objekterne var nålehovedstore. Der var 3 vidner.

Hr. Thomsen fra Helsingør var den 17. september kl. 2045 ude at køre bil med sin familie. Ca. 10 km syd for Hillerød ser en af passagererne et underligt objekt på himlen. Dets kurs var NV—SØ — men så stod det pludseligt stille. Objektet var aflangt, afrundet fortil men ellers ret afstumpet i formen. Konturerne var nogenlunde skarpe, men udenom objektet pulserede stråler eller varmebølger. Objektets størrelse var ca. 3 cm i udstrakt arm. Dets farve var rød-gul. Afstanden til objektet blev anslået til ca 1 km, medens objektets hastighed blev anslået til 1000 — 1500 km/t. — Efter at objektet havde stået stille i 20—30 sekunder, begyndte det at tage fart. Samtidig så det ud som om objektets længde fordobledes. Da objektet nåede til 20 grader over horisonten, var det pludselig væk. Observatørerne kørte videre, men så efter et par minutters forløb atter objektet. Det stod da atter stille 20—30 sekunder, hvorefter det med stor fart forsvandt mod SØ. I alt 7 mennesker så objektet.

Vi har modtaget en meget usædvanlig rapport fra samme dato som ovennævnte. Observatør er hr. Peder S. fra Brønshøj, København. Han beretter følgende: Kl. var mellem 0001 og 0100. Jeg var gået i seng, da jeg pludselig hørte en susende lyd, der kom nærmere. Jeg stod op og så ud af det åbenstående vindue. Et stort saturnformet objekt kom i en højde af 10—15 meter fra NV. Det standsede over huset, og gardinet blev suget ud af vinduet. Kort efter fløj objektet videre, men denne gang i sydvestlig retning. Dets hastighed var blot 60 km/t. Selve kuglen og ringen, der omgav den, var sort. Under kuglen, ligesom forsæn-

ket, var der et 2 m stort rør (eller tragt). Der var et vinduet i denne tragt, ligesom der var vinduer i række rundt om kuglen. Vinduerne var ligesom matte-rede, således at man ikke kunne se enkeltheder bag dem. De lyste svagt. På kuglen, under vinduerne og ringen sad der nogle tegn. På tragten sad der også nogle tegn. De lignede nærmest nogle primitivt tegnede fuglefodder. — Observatøren er blevet interviewet af SUFOI-folk. Deres indtryk af hr. S. er, at han absolut synes ærlig. Han har ikke på nogen måde forsøgt at pynte på oplevelsen, men gang på gang fastholdt ovennævnte. Der er en interessant ting i forbindelse med de tegn, der stod på kuglen: De er identiske med nogle af de tegn, der er vist i Adamskis bog „Flyvende Tallerkener er landet“ side 49. Tilsyneladende har observatøren ikke haft fat i UFO-litteratur. Desuden er den saturnformede type på et UFO kun beskrevet ganske få steder.

De to sidste rapporter, jeg beskriver her denne gang, drejer sig om henholdsvis 1 og 3 objekter iflg. observatørerne, men det er sikkert det samme, de har set. Fra Svenstrup på Als ser fru Struck den 18. september kl. 2230 et 10—15 mm stort objekt. Fru S. fortæller: Pludselig kom der noget glidende hen over himlen. Det lignede nærmest en raket i tre afdelinger. Det lyste stærkt rødgult. Genstandens forreste, midterste og bageste del lyste stærkt, medens der mellem de lysende felter var to helt mørke. Observationstid var ca. 20 sekunder. Objektet forsvandt bag træer. Objektets hastighed: som et jettfly's. Kurs: SØ—Ø. Vejret var klart og tørt, men der hørtes ingen lyde.

En lille halv time senere, nemlig kl. 2258 ses fra St. Merløse på Sjælland 3 blågule objekter komme med kurs V—Ø. Objekterne fløj parallelt med hinanden lavt over horisonten. De var to-øre store, men var forsynet med en meget lang ildhale. Deres form var rund eller oval, men man kunne ikke se formen bestemt. Lyset fra de tre objekter var stærkt, nærmest blændende. Farven var mest blå-gul, men der var mange nuancer. Objekterne fulgte over et langt stykke en lige bane, uden at stige eller dale. Pludselig var de væk. Kort efter ser jeg imidlertid 3 objekter stige lodret op i luften og forsvinde. Farten anslås til 800—1000 km/t under vandret flyvning, medens den var mange gange stærkere, da objekterne steg. Samlet ob-

servations-tid 15 sekunder. Observatør: Hr. Svend Jensen, St. Merløse.

Foruden de her nævnte rapporter har jeg modtaget rapporter fra Egtved, Brande, Gandrup, Esbjerg, Gentofte, Brandlund, Linkøping, Greve, Nibe, Rødovre, Ugerløse samt Amager. Pladshensyn hindrer mig desværre i at beskrive dem nærmere.

Detektorvarslingerne stammede fra Vejle, Nibe, Lyngby samt Amager. I intet tilfælde var der tale om observation i forbindelse med varslingen.

Erling Jensen.

UFO-er, ansvar og ikke — iblanding!

(Ought to be translated).

På et møde en aften faldt talen på de mere grundlæggende ting indenfor UFO-arbejdet, og en eller anden stillede det spørgsmål, der på et eller andet tidspunkt er dukket op hos enhver UFO-forsker: — Hvorfor interesserer vi os egentlig for flyvende tallerkener?

Meget naturligt og meget uskyldigt — men det satte en eksplosion igang. Et medlem erklærede nemlig ærligt: — For at finde ud af deres tekniske hemmeligheder! Under den efterfølgende debat lagde manden ikke skjul på, at hans største ønske var at se en flyvende tallerken.

Det vil vi allesammen — og da manden aldrig har haft en sighting, var det i og for sig beundringsværdigt, at han er blevet ved at interessere sig for sagen så længe.

Diskussionen satte imidlertid tankerne igang, for den mands indstilling deles vistnok af temmelig mange. Jeg antydede overfor ham, at der også var en moralsk side af sagen.

— Vor moral blev udformet fuldt tilfredsstillende for 2000 år siden! erklærede han. Og han havde på en måde ret — hvis man havde efterlevet den moral i stedet for at kvæle den i dogmer og forældede fordomme og så i øvrigt hykle de sørgelige rester helt ihjel.

Men — hvis vore videnskabsmænd med deres nuværende forudsætninger og de pligter, der er pålagt

dem af deres respektive lande, med et slag løste rumfartsproblemet, ville de alligevel ikke være spor anderledes end vore første forfædre, der slog hinanden ihjel for en godbid — hvidklædte gorillaer, der gik igang med at finde de bedste udnyttelsesmuligheder for det, vi fandt i universet. Og ve de intelligensvæsner, vi kom i nærheden af. De ville i bedste fald få lov at leve som slaver, medmindre de var så stærke og så brutale, at man fandt det bedst at holde fredene fra dem.

Det ville blive en ny imperialismen i kosmisk målestok — lige ødelæggende for den herskende og den beherskede part. Jordens historie viser med blodig tydelighed, at hvis to ulige stærke kulturer støder sammen, og den ene med fredelige eller ufredelige midler undertrykkes af den anden, bliver det lige katastrofalt for begge parter. Den underlegne forgår i had og afmagt, mens den overlegne rådner op indvendig fra. Kun når to kulturer får lov at vokse sammen som ligestillede, kommer der noget godt ud af det — noget meget bedre end det, de oprindelige kulturer var hver for sig.

Denne blodige lektie har vi ikke villet rette os efter på Jorden trods talrige repetitioner, men rumfolkene må forlængst have lært den, og det er en af grunnerne til, at de ikke søger nærmere samkvem med os — de afventer den tid, hvor vi er kommet så langt, at mødet med dem kan blive til gensidig gavn — i stedet for et blodbad og begge kulturers langsomme forfald.

På den anden side kan de heller ikke lade os sejle vor egen sø, for vi har så ofte tidligere trådt i spinaten, og denne gang står vi med midlet til selvudslættelse i hænderne. Hvis vi ødelægger os selv, vil det ikke blot skade dem direkte — men også berøve dem alle de fordele, de ville få, når vi engang på et højere stadium mødes med dem.

Det er måske nok en egoistisk forklaring på deres optræden, som ellers forekommer os yderst uselvisk, men ikke desto mindre udgør den sandsynligvis en del af deres grunde.

Derfor har de kontaktet enkelte mennesker, givet dem nye impulser, eller støttet dem, når de allerede vandrede ad den rigtige vej.

Nogle kan ikke rigtigt få det til at stemme sammen med ikke-indblandingsprincippet, men det hænger sammen med deres ansvar. De må simpelthen være

højere udviklede end vi — derfor har de et ansvar overfor os. Det kan ikke roligt se på vor leg med ilden og famlen rundt i blinde mellem sprængklare miner. Har vi måske ikke også et ansvar, hvis vi ser en flok børn tulle rundt og true hinanden med skarp-ladte pistoler?

Jeg kom til at tænke mere over dette ansvar, da jeg dagen efter ovennævnte møde referede en sag mod nogle medlemmer af en drengebande. Jeg fik en voldsom fornemmelse af, at hver eneste af disse 15—16 årige forbydere, der trods alderen var nogle hårde bananer, kunne være reddet over på den rigtige side af loven, hvis en eller anden havde gjort sig den ulejlighed at række dem en hånd i det rigtige øjeblik.

Samtidig slog det mig, at alle ledende mennesker på Jorden — og forresten også alle vi andre — sidder i nøjagtig samme situation. Alle vi gode og dydige og ærbare mennesker har de samme svagheder som ungdomsforbryderne i retssalen. Rigtignok er vi bedre i stand til at styre dem — eller måske skjule dem? — men hvor mange af os kan leve op til de højere love, som er givet gennem tiderne?

— Du må ikke have andre Guder end mig, står der i Bibelen — men menneskene tilbeder James Dean, Elvis Presley eller et 24-tommers fjernsyn eller den nye bil, der er større end naboen, — eller selve det upersonlige og uhyggelige begreb „teknikken“, som folk nævner med ærefrygt i stemmen, selv om den er skabt til at tjene menneskene, ikke at hærse over dem.

Du må ikke slå ihjel — men vi kan med god samvittighed sidde med hænderne i skødet og se på, at børn og ynglinge opdrages til i krigstilfælde at dræbe for Guds, konges og fædrelands skyld — uden at nogen lærer dem at se, om de kæmper for noget rigtigt eller forkert.

Du skal elske din næste — hvis blot han holder sig så langt væk, at han ikke tilfældigvis kommer til at irritere os. Og det skal der ikke meget til, fordi vi tillader hadets og fjendskabets propaganda at strømme ind i os uden nogensinde at standse op og veje for og imod. Er fjenden nu så sort, som han bliver malet, og er jeg selv så hvid?

Jeg er ikke menneskehader — jeg holder tvært imod af denne dejlige jord med alt, hvad der er på den — meget mere end man kan tillade sig at vise

det i dag, hvis man ikke vil have skyld for at være blød i kuplen. Men alligevel forstår jeg, hvorfor rummenneskene holder sig på afstand: Vi er for dumme, for snæversynede, for intolerante og for ufølsomme — kort sagt forhærdede sjæle.

Og dog har rummenneskene gang på gang i perioder, hvor det så ud til, at menneskeheden var ved at blive klogere, søgt at hjælpe os fremad. Det mest eklatante eksempel er vel nok masselandingerne i Karl den Stores Frankrig, hvor snese af mennesker måtte lide døden på bålet som trolde, fordi væsener i flyvende skibe havde taget dem med sig, givet dem stor visdom og atter bragt dem tilbage.

Kristus siger et sted i Bibelen: Hvad du gør mod en af disse små, det gør du også mod mig!

Den lektie har rumfolkene lært bedre end vi. Mens de trods alt forsøger at give os et skub i den rigtige retning — hvor ineffektive deres forholdsregler end har været hidtil — er vi her på Jorden altfor rede til at lade dem, der har fejlet, sejle deres egen sø. Ikke alene det, vi skubber også til den hældende vogn. „En gang tyv, altid tyv“ siger vi, og i mange tilfælde slår det til. Men er grunden ikke den, at „misdæderen“ stoler lige så lidt på os, som vi på ham?

Der er kun et at gøre: give ham et ansvar og stole på, at han klarer det — og gøre det igen og igen og igen, om det er nødvendigt! Før eller senere vil han holde op med at skuffe en, fordi han er kommet til at stole på en!

Siden jeg er begyndt at henvise til Bibelen og det skal man ellers være forsigtig med, for folk er allergiske overfor den bog — så vil jeg minde om et andet ord: „Du skal ikke tilgive din bror syv gange, men 7 x 7 x 7 gange“. Det er nu ikke det rene vrøvl, der her er sagt.

Så er der en anden ting: Mangt og meget tyder på, at ens gerninger vender tilbage til en selv. Forresten står der vist i Bibelen omtrent sådan: „Thi med det mål, hvormed I måler, skal der selv tilmåles jer!“ (Nu skal jeg holde mig fra videre bibelsprog af hensyn til de mennesker, der er overfølsomme overfor dem). Men hvad enten man synes om det eller ej, synes der at ligge en god portion sandhed i det udtryk — og hvis det er sandt, vil det komme til at svie til os selv, fordi vi gang på gang handler forkert overfor vore medmennesker, især børnene og de ganske unge, som endnu ikke er udviklede nok til at

forstå vore (ofte obscure) motiver. Det turde være indlysende, at når vi gør sådan, kan vi næppe forvente, at rumbrødrenes anstrengelser vil give større resultater. Gennem behandlingen af vore medmennesker har vi nemlig forhærdet os sådan, at vi nu meget nødt vil rette os efter andre velmenende råd.

På en måde tror jeg, at rumbrødrene står i et lige så stort dilemma som vi. De kan ikke gribe ind, fordi deres indgriben i sig selv ville ødelægge de gavnlige virkninger. De kan kun råde os, men samtidig ved de, at de har et ansvar over for os, og det piner dem, at de kun kan være tilskuere til det drama, som det er op til os at gøre til en tragedie eller give en lykkelig afslutning.

I modsætning til dem er vi ikke tvunget til at være passive, og det betyder, at vi kan lade være med at svigte vort ansvar. Og den dag, hvor vi fatter det og giver os til at stole betingelsesløst på vore medmennesker — børn, unge og gamle — vil vi have taget et stort skridt fremad mod at gøre menneskeheden lykkelig — og samtidig frem mod den dag, hvor jordfolk og rumfolk kan mødes om ikke på lige fod, så i hvert fald med gensidig respekt!

Per Borgaard.

TOUNGOUSSKA-METEORITEN

(se også UFO-NYT dec. 1959)

Hvis man godtager muligheden for en systematisk undersøgelse eller overvågen af vor jord gennem et kosmisk fartøj, som har besøgt os i gamle tider, så har den sovjetiske professor Agrest skabt uro i de arkæologiske kredse. Allerede forrige år har en sovjetisk videnskabsmand bragt forstyrrelse i den astronomiske verden — det drejede sig om den kendte astronom Shklovsky, hvis artikel, som gav genlyd, gav os anledning til at tro, at satellitterne på Mars blev skabt ad kunstig vej af „intelligente væsener“. Man har lov til at tro, at de sovjetiske videnskabsmænd, som det er tilfældet med deres kollegaer i andre lande, værdsætter charmen af en „and“. Men i dette tilfælde drejer det sig ikke om en „and“. Det er tilstrækkelig at vide om den polemik, som har fulgt „Chklovskys bombe“ i USSR for at opdage, at talrige videnskabsmænd godkender teorien om „en intelligent civilisation“, som

ikke stammer fra Jorden. Det er under indflydelse af denne tankegang, at en gammel sag er blevet genoptaget: Sagen om „Toungounsska meteoriten“, hvis mærkelige historie her fortælles af Lucien Barnier:

Det videnskabelige Akademi i Rusland har udsendt professor Koulik for at foretage undersøgelser på eksplosionsstedet — et eller andet sted i Taigaen nordvestlig for Baikalsøen. Koulik gik i måneder gennem ur-taigaen og nåede endelig nomadestammen Evenks område.

Her hørte han mærkelige fortællinger:

„Vi var 80 verst fra Toungouasska, og vi har set ilden. Varmen var så stor, at vi lagde os på vejen. Jeg var bange for, at ilden skulle nå min skjorte. I en landsby i Podkamennaia-egnen, Toungousska, blev 1800 rensdyr dræbt på een gang. — Tror De, at det er verdens ende?“

„ILDENS GUD“.

Professor Koulik kom for at søge efter videnskabelige forklaringer, og han fandt kun vidner fyldte med overtro. Man talte kun om „Ildens Gud“ — om tænder, som faldt ud, om sår, der ikke ville læges, om børn, der døde ved fødslen. En chaman sagde ham, at man ikke skulle forsøge at tage taigaen fra „Ildens Gud“. Efter 90 dage måtte Koulik tilstå, at han ikke var istand til at få noget som helst ud af disse fortællinger, og han kom derfor til den enkle slutning, at en meteorit var faldet den 30. juni 1908 600 km fra byen Kansk, nordvest for Baikalsøen.

Man holdt sig til denne slutning indtil 1958. — Dette år besluttede en gruppe videnskabsmænd at tilbringe deres ferie ved de berømte bredder af Toungousskafloden. Begyndende som almindelig camping, ændrede udflugten snart sin karakter. — Geokemikeren Florensky, ekspeditionens chef, er en af disse mænd, som altid er mistænkelig overfor forsøg, der lykkes for godt. Han kunne meget hurtigt pulverisere de hurtige slutninger, som Koulik var kommet til, og begyndte derefter at tænke, at „mysteriet vedr. katastrofen i Toungousska“ i virkeligheden langt fra var opklaret.

Tiden var en behagelig driven rundt i skovene: hvert medlem af ekspeditionen begyndte ivrigt at finde indicier, at studere radioaktiviteten i jorden, at måle det område, som var blevet tilintetgjort og at beregne faldets vinkel gennem træernes stammer.

I slutningen af 1958 fik Moskva-afdelingen af det Astronomiske og Geodætiske Selskab i USSR den

forbavsende afsløring: „Alle ekspeditionens medlemmer er kommet til den eenstemmige slutning, at Ioujnoie-Boloto (det ødelagte område: 80 km i omkreds) ikke er et krater efter en meteorit, og at der ikke findes noget som helst spor efter en meteorits fald på jorden . . .

„Den eneste mulige slutning, som man kan komme til, er en eksplosion af et kosmisk legeme, som „er trængt ind i atmosfæren“, og at eksplosionen ikke er sket på Jorden, men over denne, d.v.s. i luften“.

KOSMISK FARTØJ?

Et år senere afrejser en ny videnskabelig ekspedition til Toungousska; den ledes denne gang af et tilsvarende medlem af Det Videnskabelige Akademi i USSR, herr Gueorgui Piekhanov.

Hjemkommet fra denne ekspedition, er det i overværelse af Det Videnskabelige Akademi i salen med kolonnerne på Kaloujskaiaboulevarden, at ordet bliver givet til Piekhanov. Denne kommer straks til debattens centrale punkt: „Ja, vor ekspedition har registreret tilstedeværelsen af en unormal radioaktivitet, som var meget høj. Højagtede kolleger har estimeret, at ødelæggelsen den 30. juni 1908 kunne sammenlignes med den, som ville blive forårsaget af flere halve snese atombomber. Alt synes virkeligt at tyde på, at eksplosionen er sket over Jordens overflade.

Vi vil fortsætte med laboratorieundersøgelser. — Det er vor hensigt at undersøge, om eksplosionen er blevet forårsaget af en radioaktiv meteorit af en ukendt type eller af en blok af antimaterie, som har opløst sig ved at røre ved Jordens overflade . . . eller om det drejer sig om et kosmisk fartøj, sådan som nogle videnskabsmænd tror“.

Jeg tror, at disse forklaringer er meget tydelige. Naturligvis, vi har ikke midlerne til at afgøre spørgsmålet idag ved at vælge en af forklaringerne.

DEN SYMMETRISKE VRANGSIDE.

Antimaterieblok?

Amerikanske videnskabsmænd ved Universitet i Kalifornien har kunnet realisere tilintetgørelsen på befaling af en antineutron, som kommer i kontakt med en nukleon.

Man vil derefter kunne undfange en materie, som er den symmetriske vrangside eller modsætning af den materie, som vi kender i vor verden. Til vore protoner er der tilsvarende antiprotoner. Et chok

mellem disse antipartikler og partiklerne ville forårsage en tilintetgørelse af begge atomiske arrangementer med en formidabel energiudløsning.

Kosmisk fartøj?

Mange vidner har beskrevet det fremmede fartøj som et rør eller en fyrrestamme. Har man set cylindriske meteoriter? Vi vil gerne tilføje, at astronomen Ary Sternefeld, som man taler meget om i Frankrig, efter at det er blevet bekendtgjort, at han som har studeret i Nancy, har beregnet, at et fartøj, som i 1908 var taget afsted fra Mars, og, rejsende over Venus, havde store muligheder for at omkrejde Jorden på tilbagevejen!

Oversætter: L. Osbrandt.

Forandringer

ved polerne

Når man undersøger naturhistoriske legender og beretninger tilbage gennem tiden, ser det ud til, at vor planet, Jorden, er underkastet en cyklus på ca. 26000 år. Der er forskellige tegn på, at vi er ved at nærme os de sidste stadier af en sådan cyklus.

Resultatet — efter historiske dokumenter, som er studeret af mange historieforskere — vil være en forandring af polernes positioner forårsaget af Jordens stærke hældning til den ene side. — Dette vil være en forklaring på istiden. — For længe siden dækkede is-masserne de største dele af Europa og Amerika. De forsvandt efterhånden, og vi har mange beviser på den overraskende hurtighed, hvormed de polare forandringer fandt sted. Vi behøver kun at nævne mammutterne, som blev fundet, fuldkommen præserverede, i den tilbageviggende nordpolsis. De havde ufordøjet mad i maven og græs og blade i munden. De er blevet tilfrosset og dækket med is, endnu mens de stod og spiste. Her kan grunden altså ligge til det faktum, at hver 26000 år eller der omkring, forsvinder polarisen fra den ene pol og samler sig på den anden — Det er velkendt, at Nordpolens is dækker mindre og mindre af Jordens overflade, hvorimod ismasserne på Sydpolen vokser med mange trillioner tons om året. — Dette er beviset af professor Brown, USA, og hans teorier er accepterede af de ledende videnskabsmænd og matematikere.

Vægten af disse enorme ismasser må til sidst overbalancere vægten af den ækvatoriale forhøjning og sætte sig fast i dens sted. Den tungere sektion af vor planet vil okkupere ækvatorens plads på grund af Jordens rotation. — Hvis De gerne vil bevise dette for Dem selv, så tag en tennisbold og lidt modellervoks. Lav en ring af vokset, sæt det rundt om bolden og lad den snurre på en glat overflade. Vægten af denne ækvator vil komme til at ligge horisontalt. Lav så de to poler — den ene meget større og tungere end den anden og ligeledes tungere end ringen om ækvator. Snur så bolden rundt igen. Polerne vil nu tage ækvatorens plads, og der vil fremkomme en positionsforandring på 90 grader. Til at begynde med vil polernes forandring gå temmelig langsomt. Efterhånden vil en let rystelse kunne mærkes — og så kommer katastrofen. Der kommer en total omvæltning med en gyngende rytme, indtil den nye ækvator har fundet sin rotationsrytme.

Alt dette er sket med Jorden i fortiden, og der er mange beviser herfor. Efter katastrofen vil der ikke være mange levende tilbage — og atter går rummets væddeløb igang.

Hvorledes skal man kunne bygge en „Noahs Ark“ hurtigt nok til at kunne forlade Jorden, indtil man kunne vende tilbage i sikkerhed?

Og hvorledes skal man begrænse ophobningen af ismasserne ved sydpolen, så man kan få mere tid til sin rådighed?

USA vil sende — eller har måske allerede sendt — et permanent samt flere transportable atom-anlæg til Sydpolen. Måske er det meningen, at de skal forsøge at tø noget af isen for derved at vinde tid. I al fald vil det blive meget interessant at holde øje med havenes stigning de næste par år. Hvordan vil de forskellige regeringer forsøge at bortforklare disse flodbølger?

Der er ingen tvivl om, at Jordens opførsel må interessere og bekymre vore venner fra de andre planeter, — og de observationer, de foretager i den anledning, er sikkert grunden til, at de viser sig så ofte, som de gør. Det er sandsynligt, at de har lavet beregninger over den virkning, Jordens omvæltning vil have på deres egne planeter, — og dersom resultatet bliver en ny bane, hvordan vil denne bane da indvirke på deres egne planeter? Een ting er sikker: Rumfolkene har foretaget de nødvendige foranstalt-

ninger, — og de vil utvivlsomt sørge for at kontakte os, — dersom de ikke allerede har gjort det — for at visse ting skal bringes i orden.

Det er interessant at notere, at den britiske regering er ved at skaffe plads til ca. 12 millioner mennesker i bjergdistrikterne i Skotland og Wales. Naturligvis er grunden til disse planer opgivet som sikkerhedsforanstaltninger i tilfælde af en atomkrig. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at det radioaktive nedfald, som dræber alt levende, ville falde allerførst på de høje steder. Det er en elementær lære i civilforsvars-korpset.

Een ting er givet. Det er ikke meget, som vi, de jævne mennesker, kan gøre i øjeblikket.

ORBIT. Oversætter Florence Petersen.

UFO-Landingspladser

En af de mærkeligste iagttagelser ved UFO-observationer er den hyppige optræden på bestemte punkter på Jorden forbundet med en vis regelmæssighed ved indflyvningerne. Dette er en kendsgerning, som længe har været kendt, og som har ført til forskellige teorier.

I første linie er hypotesen om overensstemmelse mellem UFO'ernes bestemte flyvebaner og magnetiske kraftlinier og linierne for forstærket kosmisk stråling bemærkelsesværdig. Denne fastlæggelse skyldes Aimé Michel. Hans bog „Straight Lines“ er en blændende samling af fakta, der tjener til underbygning af denne store ide. I dette net af flyvelinier må der findes et eller flere tyngdepunkter, som vil give en mere eller mindre udtalt koncentration af UFO's i områder med landingsmuligheder.

Der findes en lang række beretninger herom. En af de nyeste stammer fra Australien, hvor pastor Wm. Booth Sill fra den anglikanske kirke beretter om, en iagttagelse i Ny-Guinea. Han har sin missionærvirksomhed her, og han har allerede flere gange iagttaget UFO's, som næsten altid fløj i den samme retning. Bevis for en landing i det indre af landet foreligger ikke, fordi det indre er næsten ubeboet, og kun gennemstrefjes af vilde stammefolk. Formodningerne kan dog ikke blot afvises. Ny-Guinea ligger på samme breddegrad som Brasilien. Herfra tales ofte om en koncentration af

UFO's. Formodninger om at der i det indre af disse lande findes UFO-landingspladser omtales ikke her for første gang. Gennem nyere beretninger antager denne formodning dog karakter af sandsynlighed. Forudsætningen for sådanne landinger er overordentlige gode. I miles omkreds findes ingen menneskelig beboelse, og selv ved et længere ophold er der „ingen fare for“, at et møde med jord-mennesker skulle finde sted.

Lignende spekulationer har man gjort sig om sydpols-området. Dog er mulighederne her væsentlig ringere. På den store, kolde flade ville sådanne landingspladser hurtigt blive opdaget af kontrolfly. — Den hyppige optræden af UFO's i dette område kan stadig stå i forbindelse med kraftlinier og stråler, og polområdet kan være en „indflyvningslinie“ fra verdensrummet, da strålebundtet omkring Jorden her danner „et hul“ på grund af de magnetiske kræfter. Alle disse spekulationer kan, hvis det skulle lykkes at bevise dem, give et væsentlig bidrag til bedre forståelse af mange spørgsmål i UFO-forskningen.

UFO-Nachrichten. Oversætter: E. Slej.

Senator Smathers, refererende til NICAP's holdning mod hemmeligholdelse: „Jeg vil ikke opponere mod åbenhed. Folk bør vide alt og ikke krænkes af hemmeligheder“.

Efterhånden har et større antal senatorer og medlemmer af repræsentanternes hus udtalt sig for fuld offentliggørelse af kendsgerningerne i UFO-sagen.

HVAD SKETE DER

i Fatima i 1917 ?

Vi kunne starte med et nyt „der var engang“, hvis det ikke var fordi den følgende historie var sand og autentisk.

Imidlertid er forklaringen set ud fra et religiøst synspunkt — mere end fra et videnskabeligt, — langt fra tilfredsstillende, idet det kun tillader en forklaring, der bygger på et mystisk grundlag. I stedet for at acceptere det ortodokse synspunkt, vil vi derfor bestræbe os på at se på episoden på en fornuftig og klog måde uden indflydelse fra bestemte kredse. — Historien, som den er kendt gennem bøger, rapporter og magasiner (for det meste beskrevet ud fra et ret religiøst synspunkt) forløb som følger:

I foråret 1916 legede tre børn i den lille portugisiske landsby Aljustrel (forstad til Fatima). Deres navne var Lucia Santos, (9) og hendes to kusiner Francisko (8) og Jacinta Marto (6). De var ud af en fattig, portugisisk fårehyrdefamilie og hjalp til med at passe fårene. — Fatima ligger 90 miles nord for Lissabon. Det er det geografiske centrum af Portugal og er beliggende i det ørkenagtige og utilgængelige Serra da Aire — et tørt, bjergrigt terræn med sparsom vegetation.

Under en af børnenes mange vandringer i omegnen, begyndte en kraftig vind pludselig at ryste træerne, og de så, et stykke over vegetationen, et lys, mere hvidt end sne og formet som en ung mand — hel gennemsigtig og klar som krystal. Han bevægede sig over dalen og hen imod dem, standede foran børnene og præsenterede sig som frendens engel.

Efter at have aflagt to senere besøg, hvorom denne „engel“ hver gang lod børnene bede, blev vedkommende aldrig set siden. Lucias beskrivelse af „englen“ strækker sig lige fra den forklaring, at vedkommende var svøbt i et lagen og til, at det var en gennemsigtig ung mand på omkring 14—15 år, mere strålende end krystal, der rammes af solens stråler. (Lignende sne, som solen skinner på, så det bliver krystallisk). „Engelen“ forsvandt altid på en måde, som om han blev opslugt af solens stråler. Det var ved disse lejligheder, at Lucia opdagede, at hun og Jacinta kunne se og høre „engelen“ tydeligt, hvorimod Francisko var ude af stand til at høre ham på trods af, at hun så ham klart.

Nu føres historien hen til foråret 1917 (for at være helt nøjagtig, den 13. maj).

Mens børnene legede på et sted ved navn Cova da Iria — beliggende 2 miles vest for Fatima —

blev de overrasket af et skær så lysende, at de antog det for at være et lyn. Så fulgte det næste lyn fra en skyfri himmel, og der på toppen af en stedsegrøn tre fod høj azinheira (en tornefyldt busk) så de en lysende kugle — og i centrum af den stod en kvinde.

Kvindens beklædning er blevet angivet som en almindelig tunika, der nåede hende til fødderne — og over den et sjal fra ansigtet og til jorden. — Hverken hår eller ører var at se. Det var næsten umuligt at se konstant på ansigtet — det blændede og gjorde ondt i øjnene og fik en til at blinke eller se bort. På Lucias spørgsmål om, hvor hun kom fra, svarede hun:

„Jeg kommer fra himlen“, og tilføjede, at hun ønskede, at børnene skulle indfinde sig på det samme sted i seks måneder hver den 13. i måneden og på samme tidspunkt. Hun ville da åbenbare sig, stille sine ønsker klart op og ville derefter vende tilbage en syvende gang. Hendes forsvinden foregik dernæst på tilsvarende måde som „engels“.

Ved de næste fem „kontakter“, som fandt sted, åbenbarede hun sig som Virgin Mary (Den hellige Guds Moder) og spåede udbredelsen af kommunismen. Hun forudsagde ligeledes de to børn, Jacintas og Franciskos død. Kun opfyldelsen af spådommen om, at kommunismen ville gå over til kristendom mangler endnu. — Et andet hemmeligt budskab, sendt af kvinden til børnene, er endnu ikke blevet offentliggjort.

I 1942 blev dette budskab — afskrevet med hånden og lagt i forseglede kuvert — overbragt biskop Correia da Silva af Lucia, der i mellemtiden var blevet carmeliternonne, med den klausul, at det ikke måtte åbnes før efter hendes død eller før 1960. Det viser sig, at brevet med budskabet nu befinder sig i Rom, og informationer fra troværdig, italiensk kilde får os til at tro, at det er blevet åbnet, og at brevet afslører, at andre planeter er beboet.

Kvindens løfte om at gøre et „mirakel, som alle skal tro“, fandt sted den 13. oktober 1917.

Dette mirakel, populært kendt som „det dansende solfænomen“, er beskrevet meget udførligt og videnskabeligt i April & Martin Armstrong i deres bog „Fatima — Pilgrimsrejse for fred“. — *Citat.* „Solfænomenet blev set af 7 tusinde mennesker af alle slags, både folk, der var for og imod — og af

ganske uinteresserede borgere flere miles borte. Derfor kan det ikke have været massehypnose eller synsbedrag. Det dansende solfænomen blev ikke observeret fra noget astronomisk observatorium. Efter videnskabelig opfattelse kunne det ikke finde sted — og gjorde det altså heller ikke. Derfor kunne det ikke være af naturlig oprindelse“.

Med lidt mere ræsonnement og lidt mindre blind tro end ortodoxien kunne brødrene Armstrong regne ud, at hvis Solen ønskede at danse op og ned på himlen, var planeterne nødt til at følge pænt efter på en måde, som ville afstedkomme ødelæggelser og katastrofer. Den konklusion blev derfor antaget, at det ikke var Solen, der foretog disse mærkelige bevægelser, men derimod noget andet. Deres tilbøjelighed til — trods alt — at hælde til troen på det overnaturlige, som jo, når alt kommer til alt, blot betegner noget, som ligger bag vor viden, tvang dem dog til at komme med en uvidenskabelig erklæring.

Hvad skete der da omkring middagstid på den regnfulde 13. oktober 1917 i Fatima? — Det australske UFO-blad giver en mere jordbunden forklaring på fænomenet og anfører øjenvidner. Rapporterne meddeler om en „lysende skive“ — af mange antaget for at være Solen — men man benægter, at det var denne, idet beskuerne kunne se på fænomenet uden at blive blændet. Kuglen foretog pludselige bevægelser, og det så ud, som om den „dansede på himlen“. Derefter styrtede den hen mod menneskemængden i en zigzag-bevægelse, hvorved den skabte panik. Varmeudstrålingen fra den var så stor, at folks våde tøj blev tørt. Efter dette standsede „Solen“ og steg tilbage til det sted på himlen, hvor den var kommet til syne.

Dr. Almeida Garrette, professor ved universitetet i Coimbra skriver:

„Den strålende „sol“ havde gennembrudt det tykke skytag som skjulte den. Jeg prøvede selv at se direkte på den, og dens form var *tydelig skiveformet* — lys, men ikke blinkende. Jeg hørte folk i menneskemængden sammenligne den med en *mat solmånt*“.

Forfatteren Alphonso Lopes Vieira betragtede fænomenet fra Sao Pedro der Muel, 30 miles fra Fatima . . . „Jeg var overrasket og forundret over dette syn på himlen. — virkelig forbløffende! Det,

jeg så fra min balkon var for mig ganske uhørt“ . . . sagde Vieira.

Og stadigvæk var der ikke set noget usædvanligt på himlen andre steder i Europa den dag. Fænomenet blev registreret fra et areal på omkring 50 miles i diameter. Skiven må have været nogle få tusinde fod eller maximum nogle få miles over Portugal — ifølge Australian FSR.

Et af fotografierne af fænomenet, taget af Alfredo Fendrica og kopieret af AFSR, synes at vende på hovedet, og genstande i den øverste del af billedet viser en form, der ser ud til at ligne den velkendte tallerkentype meget. Dette kan betyde, at „den dansende sol“ er en kraftigt lysende skive, fjernstyret fra tallerkenen.

William Thomas Walsh beskriver i sin bog „Vor Frue af Fatima“, hvordan nysgerrige mennesker efter de første kontakter begyndte at følge børnene til deres kontaktsted for at være vidne til fænomenet selv. Det blev imidlertid snart klart, at „fremtoningen“ ikke kunne ses og høres af folkemængden.

På side 67 siger Maria Correira, der var en af øjenvidnerne: „Så hørte vi pludseligt noget som dette — som en meget svag stemme — men vi kunne ikke forstå, hvad den sagde. Det var ligesom en b's summen“. På side 69 beskrives en af Jomfruens forsvindinger: „Nogle af de mennesker, der stod rundt om, lagde mærke til, at de nye blade på toppen af azinheiraen var trukket i samme retning, som om kvindens klæder havde slæbt hen over dem, og det varede adskillige timer, før de gradvist vendte tilbage til deres sædvanlige position“. På siderne 79 — 80 beskriver Walsh Tio Martos observation af en af kvindens tilsynekomster: „Han så noget som en lille sky stige ned på azinheiraen, og pludseligt blev sollyset svagere, og der blæste en kølig brise henover den varme Serra. Så hørte han noget, der, siger han, lød „som en hesteflues summen i en tom vandkande“, men hverken han eller Maria Carreira eller nogen af de andre, børnene undtaget, kunne skelne nogle ord“.

På side 127 erklærer en af de præster, der var til stede under en af kontakterne, monsigneur Joao Qaresma: „Jeg så klart og tydeligt en lysende kugle, der bevægede sig fra øst mod vest, mens den langsomt og majestætisk gled ned over den lange afstand. Pludseligt forsvandt kuglen med sit usædvanlige lys for vore øjne“.

På side 219 stiller Walsh under en samtale med Lucia spørgsmålet: „Da De berettede om englens og Vor Frues ord, gav De så ordene nøjagtigt, som de var faldet, eller kun den generelle betydning?“ Lucia svarer: „Engelens ord havde en intens og overvældende egenskab, en overnaturlig virkelighed, som ikke kunne glemmes. Det var anderledes med Vor Frues ord. Jeg kunne ikke være sikker på, at hvert ord var nøjagtigt. Det var nærmere meningen, som kom til mig, og som jeg klædte i ord. Det er ikke let at forklare dette!“

Dette er altså de beviser, der kan findes om hændelsen ved Fatima i årene 1916 — 17. Lad os nu se på de forskellige detaljer i historien og defter analysere dem.

(1) Den bjergrige og utilgængelige egn i Sierra da Aire er beundringseværdigt egnet til enhver form for „kontakt“, der kan ske uden en mængde tilskuere.

(2) De, som blev kontaktet — tre meget unge og kåde, men fuldkommen troende børn, der holdt fast ved den tro, de var blevet oplært i. Skønt deres viden om religiøse sager er forbløffende, er de næppe i en alder, hvor de spekulerer ret meget over ting udenfor deres forståelse. Følgelig sammenligner de automatisk de usædvanlige ting, de ser og hører, med den tillærte doktrin, simpelthen fordi de ikke har noget andet sammenligningsgrundlag. Imidlertid er børnene, som det sædvanligvis er tilfældet, gode observatører, og deres fortælling om hændelser er — trods fantasifuld udenomssnak — fuldkommen til at stole på.

(3) Er det så bemærkelsesværdigt at vælge tre uskyldige hyrdebørn, som trods alt kun udgør en meget lille del af de 400 millioner mennesker, som er tilhængere af den katolske tro? Slet ikke — fordi man ville vide, at så snart den hellige fader, hvis disciple udgør 1/6 af verdens befolkning, besluttede at afsløre det hemmelige budskab, der blev givet til børnene, ville det styrke deres „sag“ betydeligt. At de derfor valgte børn som „kontakter“, synes at have gode psykologiske årsager.

(4) Nu dem, der „viste sig“ — først en ung mand og så en kvinde. Hvis vi sætter os i gæsternes sted, må vi være på det rene med, at børnene var dem bekendt. Hvis det er tilfældet, så er kontaktens natur af vigtighed — en tilnærmelse må ske

på et trin, som børnene forstår. For at overgive deres budskab måtte det være uvæsentligt for gæsterne, om deres kontakt blev fuldtud forstået eller ikke — hovedsagen var at vække så stor interesse, at myndighederne ikke kunne undgå at lægge mærke til det. (Til en vis grad kan vi sige, at kontaktmetoden ikke kunne undgå at skabe forvirring og resultere i en rent „mystisk“ fortolkning). Men tror nogen, at disse børn — eller for den sags skyld nogen anden — på den tid og det sted ville have troet og accepteret nogen, som simpelthen dukkede op og sagde: „Jeg er kommet fra en anden planet!“ Absolut ikke. De detaljerede beskrivelser givet af børnene og alle andre vidner antyder, at der i tilfældet „kvinden“ blev brugt et „projiceret billede“ nærmere end en virkelig, fysisk fremtræden i kød og blod. Kun børnene kunne se hende, ikke en af de tusinder af vidner så hende. Det er indlysende, at en vidtfremskreden teknologi er på spil, for bevismaterialet med hensyn til buskens blade, der reagerede på en kraft eller en magnetisk effekt, peger på en afgjort „mekanisk“ operation. Ligeledes lyden af „en bis summen“ eller „en hesteflue i en tom kande“, der hørtes af de nærmeste — her er der ingen bevis på en elektrisk eller elektronisk „radioudsendelse“.

I lyset af, hvad vi ved i dag, kan vi kun konkludere, at fra et sted ovenover, sandsynligvis fra et moderskib, blev der „projiceret“ et „billede“ til børnene, og den medfølgende samtale, der som Lucia antyder, mere var af telepatisk art end i virkelige ord, blev rettet mod dem på lignende måde.

Af alt, hvad vi har lært om vore rum-gæsters teknologi, må vi være blevet helt klar over, at en kontakt ved disse midler er en forholdsvis simpel sag for dem, hvor „fremskreden“ den endnu måske kan synes os.

Ligeledes er tilsynekomsten og opførslen hos den „skinnende skive“, der blev misforstået som Solen, der for omkring på himlen, et fænomen, som i dag er forholdsvis „almindeligt“, når man tænker på de tusinder af styrede skiver, som ses så ofte.

Det er altså det. — En analyse i lyset af nutidens viden fører os til den konklusion, at „mysteriet“ ved Fatima slet ikke er så stort et mysterium trods alt.

Kilde: *NZ Scientific Space Research.*

Er De blevet medlem af SUFOI?
Hvis ikke så gør alvor af det nu!
Det koster 9 kr. pr. kvartal - incl.
UFO, NYT.

Skriv allerede i dag efter optagelsesbetingelser hos:

S U F O I - SEKRETARIAT
*Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260
København, Kastrup.*

**Fortæl dine venner, hvis du
er tilfreds med UFO-Nyt.**

**Fortæl det til os, hvis du er
utilfreds.**

Vi kan fortsat levere billedbånd med teksthæfter.

Adamskiserien 11 billeder 5 kr.

Foredragsserien 48 billeder 50 kr.

Bestilling hos sekretariatet eller i Vojens.

Gruppestøtte fortsat

Espergærde: Alfr. S. Hansen, Lindevej 29, tlf. 948.
Frederikssund: N. C. Tranberg Beier, Tværstræde 16.

Rødby: O. Henningsen, Rødby mark pr. Rødby.
Nakskov: E. Hansen, Holleby, tlf. 527.

KØBENHAVN:

Brede: Finn Madsen, Lystoftevej 20 b, Brede,
Lyngby, tlf. 87 83 60.

Frederiksberg: Finn Laustsen Toft, Dalgas Blv. 91, I,
tlf. Fasan 211.

Frederiksberg II: Karl Hansen, H. Ibsensvej 29 A,
Kbhv. V, tlf. VE 9415.

Gentofte: B. Brandt, Ermelundsvej 109, Gentofte, tlf
GE 1490.

Fortæl Deres venner om S. U. F. O. I.

Gentofte II: H. Olrik, Agertoften 9, Gentofte, tlf.
GE 5314.

Glostrup: H. Jørgensen, Diget 5, Glostrup, telefon
01 961303.

Kastrup I: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, tlf. 01
50 05 22.

Kastrup II: I. Larsen, Soldugsvej 17.

Nyboder: S. Olsén, Sct. Paulsgade 14, Kbh. K.

Nørrebro: F. Olsson, Kapelvej 11, Kbh. N., tlf.
NO 8755.

Sundby: Aage Müller Christensen, Backersvej 67,
Kbh. S., tlf. SU 9525.

Vesterbro: H. Heiden, Flensborggade 32, I, Kbh.
V, tlf. 918 y.

Kontaktpersoner pr. 1. juli 1961

JYLLAND:

Brovst: N. Stampe, tlf. 200.

Børkop: K. Sørensen, Overgade 18.

Haderslev: G. Stoltenborg, Hjortebrovej 32, tlf. 045
24454.

Nykøbing Mors: I. Jessen, Nørrebro 60.

Nørresundby: N. E. Kold, Kortegaardsvej 1

Roslev: F. Kristensen, Box 8, Roslev, tlf. Durup 172.

Rødding, Sdr. Jylland: T. Lau, Radiohuset, Rødding,
telefon 048 41517.

Samsø: N. K. Fokdal, Kolby Skole.

Skive: K. O. Madsen, Højlundsvej 15, tlf. 1583.

Struer: S. P. Christensen, Jernbanegade 4, Struer.

Svenstrup, Als: A. M. Struck, tlf. 120.

Sød: A. Gasenzer, Sød, Tønder.

Østbirk: A. Andersen, Urupskov.

FYN:

Nyborg: K. A. Balsløv, M. Rasmussensgade 15.

Odense: G. R. Nielsen, Søgaardsvej 11, Næsby, tlf.
09 11 99 20.

SJÆLLAND:

Bidstrup: K. E. Nielsen, Skovgaardspark 11,

Hedehusene: S. Larsen, Pilevej 2, Fløng.

Holbæk: H. Lehmann, Mosevang 29.

Horslunde: Lyng Petersen, Højevej.

Lou: M. Larsen, Vilbanchøj.

Roskilde: E. S. Petersen, Gl. Landevej 26, Roskilde.

Stevns: K. Hansen, Kræmmergården, St. Heddinge.

St. Merløse: S. Jensen, St. Taastrup pr. St. Merløse.

KØBENHAVN:

Ballerup: J. Trap, Damtoften 17.

Nyhavn: A. Bak-Sørensen, Sømandshjemmet, Ny-
havn 22.

Rødovre: E. Arndt, Lucernevej 123, Vanløse.

Sortedam: K. Tandrup Christensen, Gammeltofts-
gade 8, Kbhv. K.

Monguzzi billede nr. 2.

Se teksten side 179 i »UFO-NYT« - September 1961.

(Rettelse: Dette billede er nr. 2, oktober måneds billede er nr. 3.)